

דברי הכפר

כאשר דלת אחת המובילה אל האושר
נחסמת

תמיד נפתחת דלת אחרת.

לעיתים אנו כה עסוקים
בבהייה בדלת הסגורה,
שאיננו רואים
את הדלת האחרת שנפתחה.

הלן קלר

גיליון מס 1981 * י'ג בטבת תשס"ו * 13 בינואר 2006

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

צביה כץ עופר ניצן (נכד) רז לבנקופף (נכדה- ר.כהן)	20.1	איתן נמלי אוליביה קרימליס (נינה איסטון)	15.1
בקי ארנברג גאי וגנר	21.1	רות ריפקינד הילה-סופיה בן-חיים (נכדה) דרור שטיינר	16.1
		שרית קולינס גלעד קנדל שלומית איתם (נכדה-ארנברג) ורוניקה קולט (נכדה) אביגיל תלם (נכדה)	17.1
		שחר תושיה (נכד-סינה)	18.1
		רות גולן ריטה ראובנוב	19.1

ימי נישואין

אולגה ואלברט אילייב	16.1
רובין ודני פורסטר	18.1

נזכור			
מר שמואל וולפסדורף	21.12.94	בטבת תשנ"ה	יח
גב' ראי קולט	7.1.99	בטבת תשנ"ט	יט

פירווריי ינואר 2006

ינואר 2006 איך שישו עליו השלום מזדקן.. לא להאמין (ותחשבו על זה...)

פתגם רומני עתיק (שהמצאתי הרגע) אומר: "מרוב פירוורים לא רואים את העוגה..." ואני חושב, מרוב פירוורים בסוף עוד יהיו לנו נמלים... כל הפתיחה הפילוסופית הזו באה רק כדי להסביר ששוב אנו כותבים פירוורים לפי בקשת צו 8 שקיבלנו מדורית עקב מחסור בכותבים (אז מי מתנדב???)

שוב אנו זוכים למעט ימים שנראים כמו חורף. הגיע הזמן, כי פשוט לא נעים להסתובב ברחבי הארץ ו/או המשק ולראות ממטרות עובדות באמצע חודש ינואר.

נקוה שהפעם החורף והגשם איתנו כדי להישאר.

קצת באיחור אומנם אבל אי אפשר בלי דיווח על כנס יב' המסורתי של בני הצנועה הקיבוצית שנערך בניצנה. את כוחותינו ייצגו (בכבוד!) **עומר נוי ואביב רוזנקרנץ** שידעו לספר שהייתה חוויה כייפית ביותר, ומי שלא הגיע, פשוט הפסיד (ומגיע לו...)

סוף השנה האזרחית שחל השנה בסוף שבוע אפשר קיום אין סוף מסיבות וחגיגות רוויי אלכוהול מוסיקה ומצב רוח. אחת המסיבות (המוצלחות יותר) לפי התגובות הייתה של בני הנעורון/נעורים, שקיפצו ורקדו לצליליו המוסיקה של ה-די.גיי המקומי והנערץ **רותם איילון**. על הבר פקח עינו **עידו פוקס** שלא דיווח על מקרים חריגים... ההורים שנקראו למלאכת ההשגחה, עסקו בעיקר בהכנת מגשי פיצות שנחטפו בזה אחר זה בתיאבון רב. חבל רק שהחברה עוד לא יודעים ש"טיפ" זה לא רק אבקת כביסה... סתתתםסם... תודה רבה לכל מי שנתן יד להצלחת המסיבה וכמובן גם לשכנים שסבלו או נהנו בשקט...

העולם שייך **לא רק** לצעירים. הוכחה לכך נתנו חברי ומשתתפי הפעילויות ב"מפגש" שארגנו מסיבה עתירת מאכלים טעימים תוצרת בית. מספרים שרחבת הריקודים לא ראתה ביצועים כאלה מאז ימיו של **ג'ון טרוולטה** בשיגעון המוסיקה. ריקודי הטנגו והפסדובלה היו ראויים לתוכנית מיוחדת של "רוקדים עם כוכבים". מנהלי המפגש שוב רוצים לציין שהפעילות במקום לא מוגבלת בגיל וכולם מוזמנים לבוא ולהשתתף במגוון הפעילויות, ואף לקנות ממיטב התוצרת של באי המקום, ריבות שונות וטעימות ומתנות שונות לתינוקות.

בשבוע שעבר (6/1/06) נערך במקום ערב שהוקדש ליצירתו של ביאליק (חיים נחמן) בהנחיית **תמר וולפין**, ביום שישי זה נחוג בצוותא את יום הולדתו ה-80 של **הנרי בן יהודה** וזו הזדמנות טובה לאחל לו כבר עכשיו מזל טוב עד מאה

ועשרים. וביום שישי הבא (20/01/06) מתוכננת במקום הרצאה של אריה וולפין בנושא – אקטואליה. מצפים לראותכם.

חג חנוכה אמנם נמשך שמונה ימים, אך להיפטר מעודפי הקלוריות לוקח לפחות עד פסח... בין אירועי החג שעבר עלינו לטובה אי אפשר שלא להזכיר ולהגיד מילה טובה על **ערב קשרים** שנערך בהנחיית **מעין פלמה** ביוזמת **נירה קורן** ונתן הזדמנות מצוינת למפגש והיכרות עם התושבים הגרים בינינו. היה נחמד מאוד וכדאי לטפח את המסורת הזו לעתיד. וכמובן גם ערב היצירה התלתונים עם ים של פעילויות יצירה, כשעל הצד הקולינארי אחראית **אביבה גולדברג** מה שמבטיח שחוץ ממהנה היה גם מאוד טעים!

המבקרים השונים שהגיעו לביקור מולדת קצר לרגל סוף השנה האזרחיים שבו כמו הציפורים הנוודות אל ארצותיהן. בין השבים היו **ששון מרקוסון ומשפחתו, ריצארד האזרד הלן והילדים בן ואמה, סטיב "חצאית"** וכמובן גם **אבנר מרום** שעשה דרכו חזרה לאפריקה.

צוות המרפאה שלנו יצא ליום כיף אזורי עם צוותים מגבילים של קיבוצי המועצה.

בטיול ביקרו האחראים לבריאותנו בגנים הבאהיים, בבית לחם הגלילית, ועוד, את הטיול הם קינחו בארוחה מזינה ובריאה. נקווה בשביל כולנו שהיום הזה הצליח למלא במשהו את המצברים של חברי הצוותים השונים, ונתן להם כוח ואורך רוח לשמוע שוב את ה"קרקצן" האישי והקולקטיבי, כל אחד בקיבוצו הוא.

ואם בענייני בריאות עסקינן הרי שכמעט אי אפשר בלי אזכור קצרצר של "פסטיבל הבריאות" של אריק שרון ששוטף את המדינה מאז אשפוזו הדרמטי של ראש הממשלה. כנפגע מוח אל נפגע מוח... הייתי אומר לו בהזמנות זו כמה מילים שזר לא יבין. אבל החלטתי להימנע מכך לפי שעה, כי הדברים עלולים להקפיץ את לחץ הדם של שנינו, דבר שלא מומלץ בעליל. אז נתאפק ונאחל לו ולכולנו בריאות שלמה.

גם בני הגיל הרך חגגו את החג כמיטב המסורת. כך שיש חשש (יותר מסביר) שהורים שהשתתפו בכל האירועים גם עד פסח לא יצליחו להיפטר מהמטען החורג שהעמיסו על עצמם...

מערכת הגיל הרך זכתה לביקור התרשמות מטעם משרד העבודה והרווחה, שסיירו ולמדו על הפעילות של הפעוטון ושל הגנון שלנו. ה"פיד-בק" היה מאוד חיובי וניתן לומר שזכינו להכרה והוקרה מצד החלונות הגבוהים. האם זה אומר גם הכרה כספית??? הלוואי!!!

בשעה טובה ומוצלחת פתחנו בשבת האחרונה את אירועי שנת בר המצווה של כיתת "איילה" בהשתתפות בני המשפחות וחברים. בני הכיתה הם: (לפי סדר

האלף-בית) הדר בסו, הופ ינטיס, רננה זולטי, אביר מלינה, תום מעיין, הראל מרום, קים קפלן, בת-אל רוזנקרנץ.

את מעללי אירוע הפתיחה תוכלו לקרוא בדפי "דברי הכפר" בהמשך. אנו מקווים להעלות באופן רציף את כל האירועים והפעילויות שיעברו על החברה באתר מיוחד שאנו מקימים באינטרנט, שם תוכלו לקרוא ולהתעדכן בכל הפרטים, ואפילו לקחת חלק פעיל, תגובות או רעיונות והצעות. אנו נפרסם בקרוב את הקישורית באינטרנט דרכה יהיה ניתן להגיע אל האתר. מחכים לשמוע מכם.

ולסיום התנצלות קצרה:

בפעם שעברה שאספנו וכתבנו פיורורים. יצאנו חוצץ - (זאת לא תעמולת בחירות של שלי יחימוביץ'...) – נגד הכוונה לא לאפשר לאנשי האזור להגיע רכובים על אופניהם הפרטיים לאתר ההצפה בעמק החולה. האשמנו בשגגה את הזכין המפעיל את שירותי השכרת האופניים ושאר אמצעי התחבורה במקום, ב"גרידיות" יתר. ולא כך היא. לדברי איציק בן דור ידו של הזכין לא הייתה במעל, כי ידיו גם כך עמוסות לעייפה בעבודה והוא בקושי מצליח לעמוד בביקושים העולים וגוברים.

מתברר שאת חיצי הביקורת צריך להפנות למועצה שלנו שיזמה ודחפה את שינוי התקנות הנלוז הנ"ל, ולנציגה שלנו במועצת המנהלים של החברה יונית קורן.

אם גם לכם זה מפריע, וגם אתכם זה מקומם, זה הזמן להרים טלפון או לשלוח מכתב לנציגה שלנו ולמחות בפניה על העניין. ושוב אנו מתנצלים בפני הזכין.

זהו זה להפעם. שיעבור לכם הכל ממול. שבת שלום ושנה טובה:

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ

נ.ב. תודה רבה לכל המנחמים והמחזקים אותי לאחר מות אבי ז"ל.

משתתפים בצערה של מריון עמית גרשמן
ומשפחתה
במות עליה אחותה

פרידה

ז"ל

לאחר מחלה קשה
שלא תדעי יותר צער

שאל בני ונען

שנים עברו ואיתן תמורות ושינוים מכל מיני סוגים. פה ושם נגרמו מצבים שלא צפינו מראש ושלא ייחלנו להם. הננו רואים את עצמנו כחברה דמוקרטית אבל בחרנו במבנה אירגוני ניהולי שהוא במפורש מיועד לאירגון עסקי. גם הפרטנו כל מיני פעילויות ואחת התוצאות היא שהמרקם החברתי, הבלתי אמצעי נפרם כמעט כליל.

למה הכוונה? פעם היינו נוהרים מידי ערב ל"סידור" גם אם לא היה לנו מה לסדר. פעם אכלנו, כמעט כולנו, שתיים שלוש ארוחות בחדר האוכל. כמובן גם הייתה אסיפה כללית. (לא, אינני כותב את הדברים בגלל הנוסטלגיה). במפגשים אלה היינו משוחחים על עניני הקיבוץ, מלבנים נושאים וזה היה תהליך חשוב בחיי הדמוקרטיה שלנו. היום כמעט ואין לנו הזדמנויות כאלה בפגישות אקראיות, בלתי אמצעיות.

לעומת זאת הניהול הוא יותר ריכוזי, מהודק ואני מקווה גם יותר יעיל. מתוך הרגשה שנוצר איזה נתק מסוים בין הציבור הרחב והמופרט לבין ההנהלה, הבאתי לישיבת ההנהלה הצעה למסד את מוסד השאילתא ושזה ינוהל לטובת הציבור כולו. מובן שלא נמנע אף פעם מחבר לשאול בעל תפקיד שאלה כל שהיא. אבל אם זה התרחש בארבע עיניים לא היה לזה כל תועלת לציבור, אפילו אם זה היה מעניין חברים רבים.

לכן הצעתי היא כדלקמן:

חבר שמעונין לדעת פרטים על נושא שבטיפולו של בעל תפקיד, ינסח שאילתא בכתב ויגיש העתק לפרסום בדברי הכפר. בעל התפקיד חייב להשיב תוך שלושה שבועות – אחרי התייעצויות וטיפול לפי ראות עיניו וגם תשובתו תפורסם בדברי הכפר. מערכת העלון תתייחס בהתאם, אם יש חשש אמיתי לפגיעה בצנעת הפרט בפרסום, הן בשאילתא והן בתשובה. ההנהלה קיבלה את ההצעה. אבל, אם אנחנו, החברים, לא ננצל, לא ניישם את האפשרויות האלה להדק את הקשר שלנו עם ההנהלה אזי זה לא יתקיים. כדאי לנסות.

5/1/2006

לתברי הקיבוץ ותושביו

מה אפשר לחדש ולספר על קיבוץ כפר הנשיא למי שכבר גר במקום עצמו?
 על הפעילות החברתית והחום בין האנשים כולם כבר שמעו. גם האווירה
 המיוחדת והרוחניות בקיבוץ ידועה. אז אולי נספר על המלונן, מה בעצם יודעים
 על המלונן?

אה כן, המקום הרועש והמעצבן הזה שמכניס לנו לבית אנשים זרים בעלי
 מנהגים ותרבות שונים משלנו. אולי, אבל גם....
 לפני שבוע טיילתי בגליל עם קבוצת תלמידי י"ב מבית שמש. בחרנו ללון בכפר
 הנשיא בגלל המיקום הנוח והגישה לשלל אתרי טבע, מורשת וארכיאולוגיה.
 בערב הגענו למלונן (ששמו הרשמי הוא "אירוח כפרי") ופגשנו בחיבוק החם
 של קורין. חדרים נקיים ומרווחים משכו אותנו לחיקם, ומקלחת עם מים חמים
 חמים שטפה מאיתנו את אבק הדרכים. שושנה ק' הכינה עבורנו ארוחת ערב
 מצוינת. לא האוכל התעשייתי והזול, אלא בשר וסלטים מושקעים וביתיים. גם
 למחרת, בארוחת הבוקר, הושם דגש על איכות ורמת שירות גבוהה. על הכול
 ניצחה קורין ברוגע בנועם ועם חיוך אין סופי.
 זו ההזדמנות להודות גם לאיציק בן דור שלקח אותנו לספירת עגורים באגמון
 החולה בחמש וחצי בבוקר, עוד לפני שהכבשים מתעוררות. ללא ספק חוויה
 בלתי נשכחת!

התלמידים יצאו מרוצים, הנהג יצא עם כרטיסי ביקור והבטיח לחזור.
 ואני? אני שמחתי על עוד הזדמנות להסתובב בשבילים, לנשום את נוף ילדותי,
 לבקר את ההורים ולהקשיב לצהלת הסוס השב לאורותו.
 ולסיום שיר מפי הילדים:

"הקור סביר, הנוף אדיר, מה קרה לדיר?"

המחיר נהיר, האוויר אוויר, השירות מאיר ובקיצור המקום נדיר".

תודה על הכל,

סיון כהן טופל (הבן של)

נ.ב. תודה גם לתמיר.

ראג'אן

ראג'אן – הוא קודם שם מעניין לבחור צעיר. אז שאלה ראשונה ששאלתי אותו היא כמובן:

ש. מניין בא לך השם הזה?

ר. את השם הזה, קיבלתי בהודו.

ש. אהה. אז מי אתה ראג'אן?

ר. המוצא שלי הוא עירקי – אנחנו אנשים שעוסקים במספרים, תכל'ס, מאוד מעשיים - למדתי כלכלה ומנהל עסקים, עבדתי בבורסה. יום אחד קמתי, עזבתי הכל; עבודה בית בתל אביב ונסעתי להודו, להרבה זמן, חזרתי מהודו רוחני. והתחלתי לחפש לי בכפר, בקיבוץ, בעצם רציתי לגור בהרים. התקשרתי למקומות, היכן יש דירות להשכיר. אחד מהמקומות שהיו רשומים אצלי בפנקס, היה כפר הנשיא. ובאנו לכאן אחי ואני.

תשע בערב, חורף, חושך, אספנו את נירה מהבית שלה - היא הראתה לנו את הבתים ההולנדים, אחי החליט לקחת את הבית שראה ואני המשכתי לחפש לי בהרים, לא מצאתי משהו שאני אוהב. אחרי כמה זמן אחי נסע לאוסטרליה ואני נכנסתי לבית במקומו. ומאז, כפר הנשיא "תפס" אותי חזק, כמו שהוא יודע לעשות טוב. אני לא היחיד שנפל ברשת, הרבה נפלו. שכרתי את הבית. וכאן אני גר כבר למעלה משלוש שנים. את כפר הנשיא אני אוהב בעצם מהרגע הראשון.

ש. מה יש כאן בכפר הנשיא ש"תופס אותך?"

ר. יש פה אנשים טובים. אני מסתובב כאן כל הזמן עם חיוך על הפנים. (נכון שאני אופטימי מטבעי) המקום הזה מרגיש לי בבית. מהתחלה ממש המקום והחברים נתנו לי להרגיש שאני רצוי. ואני יודע שזה לא כל כך פשוט. קיבוצים פותחים את הבית שלהם – את החצר – בגלל אילוצים כלכליים, לא בגלל שהם רוצים שזרים יבואו ויתרוצצו להם בחצר, והמקום הזה מהתחלה נתן לי להרגיש רצוי.

איך שהגעתי, אנשים זרים פנו אלי, אם אני צריך עזרה. הייתי נתקל בילד בן חמש, בן שמונה, הייתי שואל אותו משהו ואני רואה ילד עוצר מקשיב לי, עונה על השאלה או לא עונה, אבל מתייחס, וזה דבר די נדיר. אני עובד עם ילדים גדולים והם לא כל כך מקשיבים, אחרי חצי שניה הם נעלמים, ופה ישנה פתיחות שכזו, ממש יפה. יש כאן כנראה, את השילוב של החינוך האנגלי עם הקלילות הישראלית, זה לא החאפ-לאפ, וזה לא מרובע. רג'י אימצה אותי איך שהגעתי, לא מכירה אותי, אף אחד לא מכיר אותי, ועל ההתחלה שואלים אותי: אתה מרגיש טוב? מה אתה צריך? הרגשתי נפעם, וזה ממשיך להיות ככה. אתמול היה ערב נפלא (ערב הדלקת נר שמיני של חנוכה בסימן "קשרים") אני מתרגש באירועים החברתיים האלה, כל פעם מחדש. איזה חברה נפלאה יש כאן במקום הזה.

ו"דברי הכפר" ... אני לא קורא עיתונים, אבל את העיתון הזה, אני ממש אוהב. בעיקר את השער – זה עושה לי את זה. עיתון שעשוי באהבה. כתבות בנושאים פנימיים - לעיתים אני גם מוצא עניין ולפעמים לא. איכפת לי מהקהילה כאן.

לראג'אן תואר בכלכלה מנהל עסקים ותעודת הסמכה במחשבים. כמובן בנוסף יש לו את התואר שאסף לו בהודו במסעותיו. בתקופה הזאת של חייו הוא אומר שהוא מוצא את קו הביניים, הקו המחבר בין המעשי והרוחני שבו - שהם אחד - ראג'אן. מחצית מימות השבוע הוא עובד כמורה למחשבים בבית הספר התיכון מקיף עירוני ובמחצית השניה לומד בירושליים "מדעי היהדות" "מחשבת ישראל" לתואר שני.

ש. למה בירושליים?

ר. כי שם נעים לי. ביקרתי באוניברסיטה בחיפה ובאוניברסיטאות אחרות, אתה עוד בורג במפעל שמייצר תלמידים. מוחות מתוכנתים. הייתי כבר באוניברסיטה (ת"א) וזו לא היתה תקופה יפה בשבילי, אתה בא והולך כמו בית קפה – חסר נשמה. ענייני ומנוכר.

בירושליים זה מבנה אחד בודד, שלוש קומות עם אווירה משפחתית, לומדים שם רק יהדות. לומד מתוך עניין. רציתי להתחבר לחינוך לנוער אז לקחתי את נושא המחשבים אותו אני מלמד. זה היה כרטיס הכניסה שלי. אתה לא יכול להיכנס לחינוך אם אין לך נושא מרכזי אותו אתה מלמד, אז נכנסתי עם הוראת המחשב, לא במיוחד אוהב את הנושא, כבר הייתי שם - בנושא המחשבים ופרשתי ממנו. זאת היא עוד סיבה שאני לומד מחשבת ישראל. אולי גם אלמד את הנושא בבוא הזמן.

ש. אומרים לי שיש לך דרך הוראה ותקשורת מיוחדת עם התלמידים.

ר. כן, הגישה היא פשוט עם נשמה. אני מדבר עם התלמידים בגובה העיניים לא רק כסיסמה, ממש כהוויה. זאת אומרת שאני אף פעם לא צועק, לא בא בדרישה סמכותית.

כשאני הייתי תלמיד - מורה בשום דרך לא היה פרטנר. השאיפה שלי היא שתלמיד יגיע כל יום להבנה מחדש שהנה הוא שוב בוחר. כל רגע מזמנו הוא בבית הספר מבחירה. הוא בוחר להיכנס לשיעור שלי, הוא בוחר אם הוא נשאר לשבת במשך השיעור, אם ילמד לבגרות וכמה. האחריות היא שלו כמו גם הבחירה, אני שם לעזור לו בשאיפתו ללמוד. זה קשה להם להבין, לוקח זמן לקלוט שאין כאן ציניות ואין כעסים ואין עונשים – יש יחס עובר ושב של פרטנר ללימודים. אני כאן לרשותך, ללמד אותך, כי בחרת ללמוד מדעי המחשב. בהתחלה מנצלים את "החופש", אך אחרי כמה חודשים נוצרת תקשורת ממקום אחר לגמרי – גשר של תקשורת. שכאשר הוא ישנו אתה מכניס להילוך רביעי ויש תוצאות. אז גם המדד – ציונים – עובר – יש תוצאות טובות בבגרויות. הדבר הכי חשוב כשבאים להתייעץ איתי "מה כדאי לעשות", אני מחזיר אליהם את השאלה עוזר להם להביט פנימה לעצמם, לחשוב בעצמם ולהבין מה הם באמת רוצים. "לא יודע", אני עונה; "מה אתה רוצה לעשות?"

המסר החינוכי שלי כרגע לפחות זה: עצור את משרד החוץ, (אחרי זה תפתח אותו שוב) עשה סיבוב פרסה תראה מה קורה אצלך פנימה, ומשם לאן שלא תלך זה יהיה הכי נכון, הכי טוב בשבילך. מי אני שאני אגיד לך בסיום השנה אם להמשיך ללמוד מחשבים או לא, או מה? כל מורה מושך תלמידים למגמה שלו אני עונה להם: "לא יודע. תחליט אתה". ומספר להם על משמעות הבחירה שלהם.

מה שמעניין אותי זה להיות מחנך. כרגע אני לא יכול לחנך כיתה כי אני לומד חצי שבוע.

ש. ראג'אן, לכל אדם יש חלום, מהו החלום שלך.

ר. אירוח. אם אני צריך להגדיר את עצמי. אני אומר שאני מארח. הרעיון שלי הוא לפתוח מקום מפגש, "על הדרך"....
מקום בו אפשר לשבת לרגע - לחצי יום, לעצור את המציאות היומיומית, ליצור אינטימיות עם כוס קפה, משהו טעים, אווירה נעימה, משהו לנשמה.
כמו שקרה כאן. הגעתי, המקום פתח לי את הדלת, ושנים אחר כך אני עוד כאן. אם אני אפתח את המקום שאני חולם עליו, אנשים יגיעו, אולי אפילו מבלי לדעת למה – כי זאת פשוט תהיה חוויה – הרגשה שהמקום מאפשר.
כאשר הסביבה מאפשרת לך – הפרח – האור הפנימי שלך יוצא החוצה ולכולנו יש את האור הזה, הייחודי של כל אחד מאיתנו.

שמעה וכתבה: שושנה שרקי

לאבא

ביוםולדת 80 של אימא (מי שזוכר), ברכתי בעזרת הפסיכולוגיה. היום אני אפתיע אתכם ואעסוק במתמטיקה.
אני כבר שנים עסוק בלנסות להבין איך אדם אחד יכול ביממה שיש בה רק 24 שעות, בשבוע שיש בו רק 7 ימים, בחודש שיש בו רק 4 שבועות, ובשנה שיש בה 12 חודשים, ובקריירה ציבורית של רק 65 שנים, איך יכול אדם אחד להספיק כל כך הרבה.

איך הילד הלא יוצלח במשפחתו הצליח בימי חייו לחיות ב-3 ארצות: פולין, צרפת, וישראל. להיות חלק מתנועת ההתנגדות לנאצים, הרזיסטאנס, להיות מוסתר בבית ספר חקלאי של הכנסייה וכמעט להיתפס על ידי הנאצים, לאבד את הוריו שנספו בשואה, להיות חבר בתנועת ה"גדעונים" כקשר על אוניית מעפילים, להכיר את אימא ולהתחתן, להקים עם חבריו החלוצים נקודת ספר מול הסורים, להיות מזכיר קיבוץ מספר רב של פעמים (בגיל שאני חיפשתי את עצמי עם תרמיל על הגב על פסגת מאצ'ו-פיצ'ו בפרו), להקים משפחה עם 3

ילדים ביולוגיים ועוד מספר רב של ילדים שנקלטו על ידו ועל ידי אימא באהבה רבה ובמסירות עצומה, לצאת לשליחות בצרפת, מרוקו, ואנגליה, ולהקים תנועות נוער פורחות, לעבוד בענף הצאן - בין כל התפקידים הציבוריים עם כל הלב הנשמה והרצינות, לצאת לראשון משורה מרשימה של תפקידים ציבוריים; להיות מזכיר עולמי של תנועת "איחוד הבונים", ולהקים מערכת ענפה, תוססת ופעילה, של סניפים בכל רחבי העולם, ובין לבין להיות אבא במשרה מלאה, אבא שמלמד את בנו לרכב על אופניים, לעשות תרגילי אקרובאטיקה, לחבב עליו את הכדורגל (הפועל תל אביב!), ובעיקר לספר לפני השינה סיפורים בהמשכים, שחלקם מומצאים מן הראש, וחלקם מן הספרות הקלאסית, כמו הרוזן מונטה קריסטו, ושוב חזרה לתפקיד ציבורי כמזכ"ל תנועת "הנוער העובד והלומד" שבו מפתח פרויקטים ייחודיים ומקוריים שיוצאים ממוחו הקודח, וקמים ומתממשים כתוצאה מן הנחישות העקשנות והחוש המעשי שלו, ובו בזמן וכל הזמן איש העולם הגדול שמבין באומנות, בספרות, מוזיקה קלאסית, ציור ועוד, אבל לא רק מבין באומנות אלא גם עושה אומנות - כשחקן בזיגים עם "להקת פיקוד הקשישים" (או משהו כזה), וכיוצר שמרים הפקות ענק מקוריות, מפתיעות, צבעוניות, ומרגשות, ומבין באוכל טוב ומשקה משובח, ואת כל זה מנחיל לנו ילדיו, את הקשר החושי, רעיוני, מושגי עם העולם שמעבר לקיבוץ, אבל כל הזמן מחובר מאד לבסיס, למקור, ולשורשים; יהדות, ציונות, סוציאליזם, קיבוץ.

ואז **הפתעה!!!** הילד שלא סיים תיכון ושנחשב ככזה שמתאים רק לביה"ס מקצועי, משלים תואר אקדמי באוניברסיטת "בר אילן", ובמקביל מפתח - לא מובן איך - ענף סופר טכנולוגי ועתיר ידע מדעי, את נושא ההזרעה המלאכותית בענף הצאן. למען השם תסביר לי אבא איך יכולת -יש מאין - ללמוד, להקים, ולהפעיל מערכת שדורשת ידע כל כך רחב ומורכב. ומשם לא עוצר, עובר להיות מרכז מחלקת חו"ל של התק"מ, תפקיד שרק אדם בעל שיעור קומה יכול למלא אותו באופן כל כך מעורר כבוד, ושמייצג את התנועה הקיבוצית באופן שמשנה את הקשר עם התפוצות. ואבא נמצא כאשר צריך, ונותן כתף ומנדב אוזן קשבת, עצה, מילה טובה, ושכל ישר, כאשר אנו הילדים זקוקים לכך, ובתוך כל אלה נשלח לשליחויות עלומות במרוקו, ובפריז לארמון האליזה בשליחותו של ידידו שמעון פרס, וזאת לאחר ששנים קודם התיידד עם יו"ר המפלגה הסוציאליסטית דאז, ונשיא צרפת אחר כך; פרנסואה מיטראן ומשפחתו.

והשנים עוברות, ולאחר ניסיון כושל לפרוש מן הפעילות הציבורית ולעבוד בתעשייה בקיבוץ, אבא שוב חוזר לאהבתו הגדולה: עיסוק בעליה ובקליטה ובהגשמה הכי מעשית של החזון הציוני, ומתמנה לראש מחלקת הקליטה במועצה האזורית גליל עליון, ובגיל קרוב ל-70, כהרגלו, מלא מרץ ויצירתיות, יוזם עם חבריו פרויקט ייחודי; "בית ראשון במולדת" ועוזר להעניק למאות משפחות ממדינות חבר העמים בית חם, ומפגש אנושי, חברתי, תרבותי, וערכי, יוצא דופן, והתבססות כלכלית קלה.

ובערך אז מתחילות המחלות, בחלקן בגלל עשרות שנים של עישון, ואבא עובר כמעט כל בדיקה, ניתוח והליך רפואי שקיים בספר, והכול כהרגלו בגישה חיובית, אופטימית, מפוכחת, בלי להתלונן, בלי להכביד על הסובבים אותו, עם הרבה הומור בריא שמופיע ברגעים הכי מפתיעים; לעיתים כשנראה עם רגל אחת "שם", פתאום כמו משום מקום הוא שולף בדיחה ומצחיק ומרגיע אותנו. ואני חוזר להתחלה של דברי... אני לא יודע עם אתם קיבלתם סחרחורת, אבל אני בהחלט כן כאשר כתבתי את הדברים האלה, ואני שוב שואל איך מסתדרת המתמטיקה? איך עובדים החישובים? איך אדם אחד יכול להספיק כל כך הרבה* בפרק חיים כל כך קצר?

נדמה לי שכולנו: בני משפחתך, חבריך בקיבוץ ובחוץ, מכרים, שותפים לדרך ולעשייה, בורכנו במפעלי חיך, בחום, בנדיבות, באיכפתיות, ביצירתיות שלך, בכל מה שנתת והשארת אחריך ושהשאירו חותם בל ימחה. היום אנחנו רוצים להחזיר לך מעט ממה שקיבלנו ממך.

באהבה

צילה נעה ועודד

* יש קרוב לוודאי עוד פרקי חיים רבים ומשמעותיים שלא נכללו בברכה זו.

בשמורת החולה

נפתח מרכז מבקרים חדש ומפואר

מרכז מבקרים אינטראקטיבי – ישנה הדרכה \ סדרנית שמובילה את הקבוצה את ההסברים מקבלים באמצעי שמע וקול, לוחצים על כפתורים וההסבר מגיע בעצמו.

המרכז מופעל ע"י רשות הטבע והגנים.

הוא ערוך ב"לופ" שבו עוברים מחדר אל חדר הסטוריה, בע"ח בשמורה, ציפורים ויונקים, חדר טריוויה, סרט בנושא נדידה – עם משקפיים תלת מימד, כיסאות זזים, ואפקטים של רוח ומים.

מסלול הליכה – מאוד נוח וקל. אורכו ק"מ וחצי. מותאם גם לנכים (למעט מגדל התצפית)

מתאים לקשישים, למבוגרים ולכל המשפחה. מתאים לכיתות בי"ס אפשרי גם לילדי הגן.

לבוא, לנסות, ולחוות. בתשלום כמובן.

שנת האיילה

בשעה טובה ומוצלחת – יש כאלה שיאמרו, ובצדק, סוף, סוף, פתחנו ברוב עם והדר את אירועי שנת בר המצווה של ילדינו, בני ובנות כיתת איילה. לא יודע איזו שנת חיה בדיוק חוגגים השנה הסינים, אך עבורנו הורי ובני משפחות ילדי בר המצווה זו תהיה בלי ספק "שנת האיילה", ואנו נשתדל לעדכן אתכם על כל פעילות מתוכננת מעל דפי "דברי הכפר" ובאתר מיוחד באינטרנט. נשמח לקבל כל שיתוף פעולה, רעיונות, הצעות, שיוכלו לעזור לנו להפוך שנה זו עבור ילדינו לחוויה בלתי נשכחת. אנו ההורים בשמנו ובשם ילדינו מודים לכם מראש, על שיתוף הפעולה.

בני הכיתה הם: הדר בסו, רננה זולטי, הופ ינטיס, אביר מלינה, תום מעיין, הראל מרום, קים קפלן, בת-אל רוזנקרנץ.

אירוע הפתיחה שחל כאמור בשבת האחרונה, היה בנוי מכתב חידה, שהפגיש את בני הכיתה עם אתרים וחברים בכפר הנשיא, לאחר שפתרו את מסתורי החידה שהובילה אותם אל אתר מסוים, שם נפגש עם חבר ותיק שסיפר להם על האתר וחוויות אישיות מההיסטוריה שלהם ושל המקום. בסופו של תהליך הגענו אל המועדון, שם חיכו ההורים ובני המשפחה המורחבת, החברים המספרים, נציגי החינוך ושלל מטעמים שהכינו ההורים לכבוד האירוע. כיוון שלחבר'ה לא היה קל ופשוט עם כתב החידה, והם אף התרברבו שגם ההורים וחברים מן השורה היו מתקשים בלפתור אותה, אנו מציבים בפניכם את האתגר. מי שאינו מעוניין לשבור את הראש יותר מידי, יכול מיד בסיום קריאת כתב החידה לעבור לעמוד הבא, ולקרוא את הפתרון. כך או כך אין פרסים מלבד הכרת המורשת של בית כפר הנשיא. ובכן:

כתב החידה:

חלק ראשון:

הלורד האנגלי עשה הרבה, אך לא עשה עלייה / את הונו הוא הרוויח בעסקי האופנה / ולא שכח להרים מידי פעם תרומה / לעמו היושב בציון הרחוקה / שמו גם קשור לחג החנוכה / אם תחברו את הרמזים בכתב החידה / תגיעו אל האחת והיחידה / חלוצה אמיתית, קיבוצניקית ותיקה / המחכה לכם עם סיפורי העלייה לקרקע / באתר שידע ימים יפים יותר בעבר.

פתרון חלק ראשון:

הלורד האנגלי הוא כמובן הלורד זיו שלא עלה ארצה כיהודים אנגלים רבים והצליח מאוד בעסקי האופנה בנכר(רשת מרכס אנד ספנסר שבבעלות משפחתו. יחד עם זאת תרם רבות לציונות המתחדשת בארץ הקודש, די אם נזכיר את בית חולים רבקה זיו בצפת, וכמובן מבחינתנו פארק זיו, השם זיו קשור לחג החנוכה כי זיו זה אור וחנוכה הוא חג האור. בפארק זיו שידע ימים יפים יותר, חיכתה לבני הכיתה סבתא יעל הסבתא היחידה של בת-אל.

כשהמצפור משקיף אל מנסורה, סיפרה לחבר'ה על ימי העלייה לקרקע, איך התגלגלה במקרה ליום העלייה לקרקע, חלתה בקדחת וזכרונות נוספים מימים עברו. רק ליד השלט הנושא את שמו של התורם, נזכרו החבר'ה בעשרות הפעמים שעברו במקום ולא שמו לב לכתוב. הקשר נוסף לכפר הנשיא, הוא בית האופנה "ווילג" שהיה בעבר אחד מגאוות היצירה המקומית, ורבה שהייתה מהמייסדות המובילות של המקום משמשת עתה כאשת הקשר בין מפעלי "דלתא" לרשת "מרכס אנד ספנסר".

כתב חידה:

חלק שני:

צרפתי מפורסם פעם אמר: / הצבא צועד על כיבתו / צרפתי אחר שבינינו גר / עומד לספר לכם אותו הדבר / באתר הישן שבקושי שריד ממנו נותר / או באתר החדש הלווטה בערפל המחר / רמז למקום למי שמתבלבל או שוכח טמון בפתגם הישן: / על טעם וריח אין מה להתווכח ...

פתרון חלק שני:

הצרפתי המפורסם הוא כמובן נפוליאון שטען שהצבא צועד על קיבתו, הצרפתי (לשעבר) שגר בינינו הוא כמובן ג'ק גולן, שסיפר לחבר'ה על חורבות חדר האוכל הישן (מול המרכולית) את מעללי חדר האוכל הישן, וסיפור הפצצה שלא התפוצצה על האוהל של לו ואינגה סגל ז"ל ושמשה במשך שנים כפעמון הקורא לארוחות המשותפות. ז'ק הפליא לספר בשבחי חדר האוכל הקיבוצי שהיה הרבה יותר ממקום אכילה, על האסיפות הסוערות, ערבי התרבות, החגים ועוד, גם רות גולן תרמה את חלקה בסיפורים על "בישול ילדים". "איפה את עובדת מחר?" אה, מחר אני מבשלת ילדים... " תודו שזה נשמע נורא... משם המשכנו לחדר האוכל החדש, שגם עתידו לוט בערפל. לא עזבנו את ז'ק עד אשר הנעים לנו בנגינת המפוחית...

כתב חידה:

חלק שלישי:

הוא לא סבא ג'פטו / למרות שהוא סב צעיר / באזור ביתו שנמצא די קרוב / שכן בית הספר הישן והטוב. / שם בין כתליו, בין ספרי תנ"ך ומתמטיקה / תאמינו או לא, פרחו גם רומנטיקה / ומחנך ומטפלת מצאו אהבה / ומחכים לספר לכם לא רק על האדם וחווה. / רמז יותר עבה לא תוכלו לקבל / אז קדימה לדרך צאו הגיעו בלי להתבלבל...

פתרון חלק שלישי:

בריאן קפלן הוא אמנם לא סבא ג'פטו אבל, עד לא מזמן עסק גם הוא בעיקר בנגרות. אבל הוא סבא צעיר בזכות לי לורן ושני ששינו לו את שם התואר והוסיפו לו את התואר סב. היכן שמתגורר היום הסב הגאה וקים בת הכיתה שכן בית הספר הראשון של כפר הנשיא, והמחנך אדם בן חנוך שעדיין לאחר שישים שנות הוראה עדיין לא נס ליחו, סיפר לחבר'ה על אודות הימים הראשונים של בית הספר, גיוס התלמידים והחינוך שלהם, אלזה ששימשה כעוזרת מטפלת במקום המטפלת סוז'י שחלתה, מצאה בין כתלי הבניין גם את

אהבת חייה המחזיקה מעמד במשך עשרות שנים. מי אומר שטלנובלות לא מתרחשות במציאות.

כתב חידה:

חלק רביעי:

מגירים שם זיעה כמים / כשעובדים ברצינות ולא עובדים בעיניים. / הלוך ושוב וחוזר חלילה / בשביל להגיע לפסגת התהילה. / מאחד שהיה בתחומו מורה דרך / ואפילו את בנו העביד בפרך / היום הוא מדריך בתחום לגמרי אחר / והוא ממתין לכם בסבלנות כדי לספר / איך אפשר לנצח לא רק בכוח / אלא בעיקר כשמפעילים את המוח. / אם תפעילו את הראש, תוכלו בלי להזיע / למקום שם מחכה לכם האיש להגיע...

פתרון חלק רביעי:

כאשר מתאמנים ברצינות בחדר הכושר ובבריכה הלוך ושוב וחוזר חלילה מגירים הרבה זיעה וגם זוכים בהישגים ברמה האישית והלאומית. בחדר הכושר המתין לחבר'ה אדי נמנוב שסיפר על עלייתה ודי שקיעתה (לצערינו) של אימפריית השחייה המקומית. עם ההישגים יוצאי הדופן של דורון כהן אמיר נמנוב ועוד רבים וטובים אחרים, עד לימינו אלה של שילה איילון נמרוד פלמה ואלמוג כץ. היום במקום כוח מפעיל אדי בעיקר את שרירי המוח בשיעורי ברידג'.

כתב חידה:

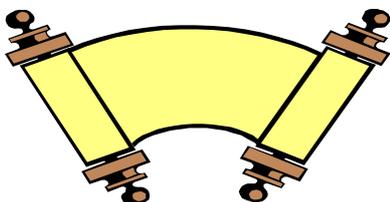
חלק חמישי:

מי שרוצה להבטיח את עתידו / חייב לזכור את עברו. / אחרי שנים רבות בהרבה תפקידים, / מקדיש את זמנו בתיעוד קורות הילידים. / באתר שהפך מזמן ליותר מסתם מקום לדור המייסדים, / ממתין לספר לכם ממקור ראשון / על אודות מקום שהיה מקור לגאונות יחידה. / והיום יספק אם תפענחו את החידה / מה על שטחו עומד ומה תחת קורתו צומח / אם תגלו הכל, ביחד נעשה שמח...

פתרון חלק חמישי:

כמובן שמי שחושב על העתיד חייב להכיר את העבר. יצחק עדר דואג במסירות לתיעוד קורות כפר הנשיא לאורך השנים, בעבודת קודש. ב"מפגש" שהפך כבר מזמן למרכז פעילות דור המייסדים ותפס את מקומו של חדר האוכל. יצחק עדר סיפר לבני המצווה על המבנה הראשון שהוקם בשטח המבנה והיום אפשר לראות רק את מלבן הקאזוארינות המסמן את שטח המבנה שעליו עומד היום "בית יונתן" ומרפאת השיניים. הגשם שהחל לרדת הבריח את בני הנוער אל המועדון ורק יצחק כסמל לדור הולך ונעלם נשאר לעמוד. מזל שדור המייסדים לא היה עשוי מסוכר אלא בנוי מחומרים שאפשרו לכולנו להגיע עד הלום.

מה שבטוח הסיפורים והזיכרונות נתנו הרבה טעם של עוד.

רשם וסיכם: אבי רוזנקרנץ

ויאבק איש עמו עד עלות השחר

הכל מתחיל תמיד מאדם
בודד ששמו במקרה יעקב-
ויוותר יעקב לבדו...
למה לבדו? למה רק
אני, אתה וזולת חלש?
למה חברה אנושית
אף פעם לא צודקת
תפגע תמיד בשונה וברש?

כי האדם לא עץ לאדם
הוא זאב רוכב ערבות
חוט שני יאדים מצדקת
שלח יהיר ונוצץ
מהארץ תעלה לשווא
אנקת עשוקים אין-קץ.

אומרים ישנה ארץ
עמודיה שבעה, אומרים
האדם מפלטו של
האדם ברגע האחרון
בתוכי מעבר יבוק
באפלה משתררת בין חושך
לאור תמיד תיאבק עד
עלות איזה שחר חיוור,
זוחל מהסס בין הבתרים
השותתים דם לברוא
את שמך החדש -
ישראל.

דודו פלמה